

КОПІЯ

згідно з оригіналом

**МІНІСТЕРСТВО ЮСТИЦІЇ
УКРАЇНИ**

Мін'юст

вул. Архітектора Городецького, 13, м. Київ, 01001

тел.: (044) 364-23-93, факс: (044) 271-17-83

E-mail: callcentre@minjust.gov.ua,

themis@minjust.gov.ua,

Web: <http://www.minjust.gov.ua>,

код згідно з ЄДРПОУ 00015622

Поліні Аксьоновій

e-mail: [foi+request-91492-](mailto:foi+request-91492-05bab285@dostup.pravda.com.ua)

05bab285@dostup.pravda.com.ua

**Щодо запиту на отримання
публічної інформації**

Міністерство юстиції України розглянуло Ваш запит на отримання публічної інформації від 26.08.2021 щодо надання роз'яснень законодавства і в межах повноважень повідомляє таке.

Керуючись положеннями частини другої статті 6 та частини другої статті 19 Конституції України, пункту 3 частини першої статті 7 Закону України «Про центральні органи виконавчої влади», підпунктів 32, 33 пункту 4 Положення про Міністерство юстиції України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 02.07.2014 № 228, Мін'юст відповідно до покладених на нього завдань надає роз'яснення та організовує розгляд звернень громадян з питань, пов'язаних з діяльністю Міністерства юстиції України, його територіальних органів, підприємств, установ та організацій, що належать до сфери управління Міністерства, а також стосовно актів, які ним видаються.

Також інформуємо, що згідно з частиною першою статті 1 Закону України «Про доступ до публічної інформації» публічна інформація – це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених Законом.

З огляду на зазначене порушені у Вашому запиті питання не стосуються надання публічної інформації або роз'яснень з питань, пов'язаних з діяльністю Міністерства юстиції, його територіальних органів, підприємств, установ та організацій, що належать до сфери управління Міністерства, або стосовно актів, які ним видаються.

Надання правової інформації, консультацій і роз'яснень з правових питань відповідно до статей 1, 19 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» здійснюється адвокатами.

СЕД АСКОД
Міністерство юстиції України
№ 74895/ПІ-ЮР-4036/11.3.3 від 03.09.2021
Підписувач Банчук Олександр Анатолійович
Сертифікат [12A1C72050EC685404000000175A050084560D00](#)
Дійсний з 19.09.2019 13:14:30 по 19.09.2021 13:14:30

Водночас в порядку інформування повідомляємо, що відповідно до статті 19 Закону України «Про житлово-комунальні послуги» відносини у сфері житлово-комунальних послуг здійснюються виключно на договірних засадах.

При цьому згідно з частиною третьою статті 12 Закону України «Про житлово-комунальні послуги» одними з істотних умов договору є, зокрема права і обов'язки сторін та відповідальність сторін за порушення договору.

Статтею 629 Цивільного кодексу України передбачено, що договір є обов'язковим для виконання сторонами.

Тобто сторони договору при його виконанні керуються умовами договору, що є обов'язковими для них.

Водночас звертаємо увагу, що відповідно до абзаців першого та другого частини першої статті 26 Закону України «Про житлово-комунальні послуги» у разі несвоєчасного здійснення платежів за житлово-комунальні послуги споживач зобов'язаний сплатити пеню в розмірі, встановленому в договорі, але не вище 0,01% суми боргу за кожен день прострочення. Загальний розмір сплаченої пені не може перевищувати 100% загальної суми боргу. Нарахування пені починається з першого робочого дня, наступного за останнім днем граничного строку внесення плати за житлово-комунальні послуги.

У свою чергу в контексті порушеного питання зазначаємо, що відповідно до положень статті 109 Житлового кодексу Української РСР виселення із займаного жилого приміщення допускається з підстав, установлених законом. Виселення проводиться добровільно або в судовому порядку.

Громадянам, яких виселяють з жилих приміщень, одночасно надається інше постійне жилає приміщення, за винятком виселення громадян при зверненні стягнення на жилі приміщення, що були придбані ними за рахунок кредиту (позики) банку чи іншої особи, повернення якого забезпечене іпотекою відповідного жилого приміщення. Постійне жилає приміщення, що надається особі, яку виселяють, повинно бути зазначено в рішенні суду.

Звернення стягнення на передане в іпотеку жилає приміщення є підставою для виселення всіх громадян, що мешкають у ньому, за винятками, встановленими законом. Після прийняття кредитором рішення про звернення стягнення на передані в іпотеку житловий будинок чи житлове приміщення шляхом позасудового врегулювання на підставі договору всі мешканці зобов'язані на письмову вимогу іпотеко-держателя або нового власника добровільно звільнити житловий будинок чи житлове приміщення протягом одного місяця з дня отримання цієї вимоги, якщо сторонами не погоджено більший строк. Якщо громадяни не звільняють жилає приміщення у встановлений або інший погоджений сторонами строк добровільно, їх примусове виселення здійснюється на підставі рішення суду.

Виселення громадян при зверненні стягнення на жилі приміщення, що були придбані ними за рахунок кредиту (позики) банку чи іншої особи, повернення якого забезпечене іпотекою відповідного жилого приміщення, є підставою для надання цим громадянам жилих приміщень з фондів житла для тимчасового проживання відповідно до статті 132² цього Кодексу. Відсутність жилих приміщень з фондів житла для тимчасового проживання або відмова у їх наданні з підстав, встановлених статтею 132² цього Кодексу, не тягне припинення виселення громадянина з жилого приміщення, яке є предметом іпотеки, у порядку, встановленому частиною третьою цієї статті.

Відповідно до частини третьої статті 47 Конституції України ніхто не може бути примусово позбавлений житла інакше як на підставі закону за рішенням суду.

Статтею 129¹ Конституції України передбачено, що суд ухвалює рішення іменем України. Судове рішення є обов'язковим до виконання. Держава забезпечує виконання судового рішення у визначеному законом порядку.

Відповідно до норм статті 13 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» судові рішення, що набрали законної сили, є обов'язковими до виконання всіма органами державної влади, органами місцевого самоврядування, їх посадовими та службовими особами, фізичними і юридичними особами та їх об'єднаннями на всій території України.

Судові рішення не можуть бути переглянуті іншими органами чи особами поза межами судочинства, за винятком рішень про амністію та помилування.

Органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи не можуть приймати рішення, які скасовують судові рішення або зупиняють їх виконання.

Порядок примусового виконання судових рішень та рішень інших органів (посадових осіб) (далі – рішення) регламентовано Законом України «Про виконавче провадження» (далі – Закон).

Відповідно до статті 1 Закону виконавче провадження як завершальна стадія судового провадження і примусове виконання рішень – це сукупність дій визначених у Законі органів і осіб, що спрямовані на примусове виконання рішень і проводяться на підставах, у межах повноважень та у спосіб, що визначені Конституцією України, Законом, іншими законами та нормативно-правовими актами, прийнятими відповідно до Закону, а також рішеннями, які відповідно до Закону підлягають примусовому виконанню.

Стаття 2 Закону визначає засади виконавчого провадження. Так, виконавче провадження здійснюється з дотриманням, зокрема таких засад: верховенства права; обов'язковості виконання рішень; законності; співмірності заходів примусового виконання рішень та обсягу вимог за рішеннями забезпечення права на оскарження рішень, дій чи бездіяльності державних виконавців, приватних виконавців (далі – виконавці).

Згідно з положеннями статті 18 Закону виконавець зобов'язаний вживати передбачених цим Законом заходів щодо примусового виконання рішень, неупереджено, ефективно, своєчасно і в повному обсязі вчиняти виконавчі дії. Виконавець зобов'язаний здійснювати заходи примусового виконання рішень у спосіб та в порядку, які встановлені виконавчим документом і Законом.

Одним із заходів примусового виконання рішень є звернення стягнення на кошти, цінні папери, інше майно (майнові права), корпоративні права, майнові права інтелектуальної власності, об'єкти інтелектуальної, творчої діяльності, інше майно (майнові права) боржника, у тому числі якщо вони перебувають в інших осіб або належать боржникові від інших осіб, або боржник володіє ними спільно з іншими особами (стаття 10 Закону).

Порядок звернення стягнення на майно боржника визначено розділом VII Закону.

Так, відповідно до статті 48 Закону звернення стягнення на майно боржника полягає в його арешті, вилученні (списанні коштів з рахунків) та примусовій реалізації.

Стягнення за виконавчими документами звертається в першу чергу на кошти боржника у національній та іноземній валютах, інші цінності, у тому числі на кошти на рахунках боржника у банках та інших фінансових установах.

У разі відсутності у боржника коштів та інших цінностей, достатніх для задоволення вимог стягувача, стягнення невідкладно звертається також на належне боржнику інше майно, крім майна, на яке згідно із законом не може бути накладено стягнення. Звернення стягнення на майно боржника не зупиняє звернення стягнення на кошти боржника.

Стягнення на майно боржника звертається в розмірі та обсязі, необхідних для виконання за виконавчим документом, з урахуванням стягнення виконавчого збору, витрат виконавчого провадження, штрафів, накладених на боржника під час виконавчого провадження, основної винагороди приватного виконавця. У разі якщо боржник володіє майном разом з іншими особами, стягнення звертається на його частку, що визначається судом за поданням виконавця.

При цьому частиною першою статті 50 Закону передбачено, що звернення стягнення на об'єкти нерухомого майна здійснюється у разі відсутності в боржника достатніх коштів чи рухомого майна. При цьому в першу чергу звертається стягнення на окрему від будинку земельну ділянку, інше приміщення, що належать боржнику. В останню чергу звертається стягнення на житловий будинок чи квартиру, в якому фактично проживає боржник.

Наголошуємо, що відповідно до частини сьомої статті 48 Закону у разі якщо сума, що підлягає стягненню за виконавчим провадженням, не перевищує 20 розмірів мінімальної заробітної плати, звернення стягнення на єдине житло боржника та земельну ділянку, на якій розташоване таке житло, не здійснюється. У такому разі виконавець зобов'язаний вжити заходів для виконання рішення за рахунок іншого майна боржника.

Враховуючи викладене зазначаємо, що на сьогодні Законом передбачена відповідна гарантія захисту права людини на житло, закріпленого в Конституції України.

Окремо повідомляємо, що статтею 66 Закону визначено порядок виконання рішення про виселення боржника.

Разом з цим звертаємо увагу, що листи міністерств, інших центральних органів виконавчої влади не є нормативно-правовими актами, а мають лише інформаційний характер і не встановлюють правових норм.

Заступник Міністра

Олександр БАНЧУК

головний спеціаліст

Свиридова Катерина

паперова копія оригіналу
електронного документа

Катерина Свиридова 279 59 46

Персональні дані, вказані Вами у зверненні, захищаються та обробляються Міністерством юстиції відповідно до Закону України «Про захист персональних даних» з метою розгляду Вашого звернення згідно із законодавством.